

Oändligt, blånande hav

Jag har förrrat mig ut på ett oändligt blånande hav som omsluter mig och täcker marken under alla ståtliga, kalhöga bokar. Hur mjukt och försiktigt jag än sätter ned fötterna är det oundvikligt att några av småklockorna pressas hårt och ovärdigt mot den kalla marken.

Så händer något oväntat; foten trampar snett i ett dolt sorkhål och vilt fåktande tappar jag balansen och faller. Förvånad, på rygg och lätt omtumlad, lyfter jag försiktigt på huvudet; runtom skimrar det blålysande scillahavet med vågtopparna just i ögonhöjd. Måtte dessa stackars små spröda stjärnor förmå resa sig på nytt efter min monumentalt mänskliga klumpighet.

